

Arrest

nr. 104 988 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat V. STROOBANTS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z. W., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd 30 à 31 jaar geleden geboren in het dorp Dawlatkhel, district Saydabad, provincie Maidan-Wardak. Uw vader werkte voor de regering van Najibullah en hierdoor kreeg hij problemen met de taliban. Toen u 15 à 16 jaar oud was, werd u samen met uw vader door de taliban gearresteerd en opgesloten. Na twaalf dagen slaagde u er met de hulp van diegene die jullie voedsel bracht in te ontsnappen. U verschool zich twee dagen in de winkel van een vriend van uw vader waarna u naar Iran vertrok. U woonde vervolgens negen jaar in Iran waarvan vijf in Teheran en vier in Karaj. Later vernam u dat uw vader zich na zijn gevangenschap had aangesloten bij de taliban. Op een gegeven ogenblik heeft hij ook de taliban verlaten en is hij als ambulancier aan de slag gegaan in Kabul.

Uw twee broers zitten in de gevangenis: de ene omdat hij iets misdaan heeft toen hij werkte onder generaal Jurat en de andere omdat hij een auto-ongeluk heeft veroorzaakt. Zij hebben beiden tegen de taliban gevochten.

Na negen jaar Iran trok u verder naar Griekenland waar u vijf jaar woonde.

Op 16 augustus 2012 kwam u aan in België en vier dagen later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legt u volgende documenten neer: de 'taskara's' (Afghaanse identiteitsdocumenten) van u en uw vader en medische documenten ivm uw oogproblemen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze onderuit gehaald wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaart u aanvankelijk dat één brief - twee jaar na uw vertrek uit Afghanistan - het enige contact was dat u in Iran met uw familie hebt gehad, terwijl u nadien beweert dat u sinds Karzai aan de macht kwam telefonisch contact had met uw familie (CGVS vragen 74-84). Nochtans zei u herhaaldelijk dat die brief de enige vorm van contact was dat u met uw familie had gehad tot u hen "recentelijk" kon bellen. Pas wanneer u gewezen wordt op het feit dat het nogal moeilijk is telefoonnummers uit te wisselen wanneer jullie in 14 jaar slechts eenmaal via een brief contact hebben gehad, vertelt u dat u sinds Karzai aan de macht kwam contact had met uw familie. Dat u probeert te verbergen dat u gedurende uw jaren in Iran contact hebt gehad met uw familie in Afghanistan laat toe te twifelen aan uw oprechtheid. Het blijft onduidelijk waarom u dit probeert te verzwijgen waardoor u het CGVS ook niet toelaat een correcte analyse van uw situatie te maken. Bovendien wijzigde u ook uw versie van wat er na uw vertrek uit Afghanistan met uw vader gebeurde: nadat u toegaf dat u weldegelijk regelmatig contact had met uw familie terwijl u in Iran was, verklaarde u dat uw vader een tijdje voor de taliban heeft gewerkt terwijl u eerst stelde dat u over uw vader niets meer wist dan wat hij in die ene brief had geschreven (CGVS vragen 71-81, 85-90). Namelijk dat uw vader een aantal jaar bij de taliban in de gevangenis had gezeten en dat met de familie alles goed was. Door deze toch wel frappante tegenstrijdigheden komt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag reeds op de helling te staan.

Daarnaast kunt u over de samenwerking van uw vader met de taliban niets meer vertellen dan dat hij voor hen werkte en dan stopte "omdat hij ze niet leuk vond" (CGVS vragen 85-91). Gezien de door u geschetste context waarbij u en uw vader gevangengenomen werden, én uw vader gekend stond als een medewerker van het regime van de door de Taliban gehate Najibullah, is het weinig waarschijnlijk dat de taliban uw vader na uw ontsnapping zouden inschakelen in hun organisatie (CGVS pg3). Er kan van de taliban verwacht worden dat zij niet zachtzinnig zouden omspringen met hun gevangene, zeker ook wanneer blijkt dat zijn zoon is kunnen ontsnappen. En al zeker niet dat zij hem zouden inschakelen om voor hen te werken, hij zou niet bepaald de meest betrouwbare kompaan zijn.

Voorts is het eveneens opmerkelijk dat u kon ontsnappen, maar uw vader niet. Over uw ontsnapping vertelt u immers dat de persoon die u eten kwam brengen u doodgewoon meenam uit de kamer waar u en uw vader opgesloten zaten (CGVS vragen 134-136). Dit betekent dat het voor uw vader ook mogelijk moet geweest zijn te ontsnappen, toch als dat zo gemakkelijk verliep. Wanneer gepeild wordt naar de reden waarom hij niet probeerde te ontkomen, slaagt u er niet in hier een zinnig antwoord op te geven (CGVS vragen 137-143). Eerst stelt u dat hij niet naar buiten kwam, daarna dat het niet mogelijk was en vervolgens omdat er dan een groot gevecht zou zijn. Wat dit 'groot gevecht' precies inhoudt en waarom de ontsnapping van uw vader dit zou kunnen veroorzaken, en die van u dan weer niet, kan u echter niet vertellen. Hierdoor worden uw verklaringen met betrekking tot uw gevangenschap en ontsnapping ernstig aangetast waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder wordt ondermijnd.

Mocht uw vader daadwerkelijk ingeschakeld geweest zijn bij de taliban is het overigens compleet ongeloofwaardig dat hij van het ene op het andere moment ermee zou kunnen stoppen bij de taliban omdat hij ze "niet leuk vond". Later wijzigt u opnieuw uw versie van de feiten wanneer u stelt dat uw vader stopte met werken voor de taliban nadat hij gewond geraakte (CGVS vragen 105, 147-152). Bovendien stroken uw verklaringen absoluut niet met wat u in de vragenlijst van het CGVS beweerde (opgesteld door een medewerker van DVZ op 22 augustus 2012). Daar verklaart u dat u Afghanistan bent ontvlucht door het regime van de taliban en dat u niet kan terugkeren omdat de taliban heel actief zijn in uw regio. U vermeldde er niets over uw vader, zijn werk, uw arrestatie of uw

ontsnapping, nochtans cruciale elementen in uw asielrelaas. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit niet eerder hebt verteld, stelt u dat ze u dit niet gevraagd hebben (CGVS pg2-3). Uit de vragenlijst blijkt echter duidelijk dat dit wel het geval was. Nadien is het verslag u zelfs voorgelezen. Doordat u keer op keer uw verhaal aanpast is het onmogelijk in te schatten wat de juiste versie is. Hierdoor slaagt u er allerminst in uw verklaringen aannemelijk te maken.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het betreffen twee taskara's, die van u en die van uw vader. Er blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat dergelijke documenten in Afghanistan gemakkelijk aangekocht of door corruptie verkregen kunnen worden en dus slechts een relatieve bewijswaarde hebben (zie blauwe map). Het medische attest stelt enkel een diagnose - die niet wordt betwist - maar geeft geen enkel verband aan met de vluchtmotieven die u pretendeert.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u verklaart woonachtig te zijn geweest in het district Saydabad van de provincie Maidan-Wardak, kan er op basis van uw verklaringen worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan. In de vragenlijst van het CGVS (zie administratief dossier) verklaarde u immers dat al uw broers en zussen in Kabul wonen. Nadien beweerde u wel dat u zei dat uw broer in de gevangenis zit in Kabul en dat uw zus misschien in Kabul woont (CGVS vraag 98). Aangezien hier niets van terug te vinden is in het verslag en uw algemene geloofwaardigheid door uw tegenstrijdige verklaringen zwaar gecomprimeerd is, kan hier echter geen geloof aan gehecht worden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen eveneens dat uw vader als ambulancier werkte in Kabul (CGVS vragen 106-114). Hierdoor kan er van uitgegaan worden dat uw vader (en andere gezinsleden) er een sociaal netwerk heeft kunnen opbouwen.

Daarnaast is uw kennis van het leven in Iran als Afgaan erg beperkt (CGVS vragen 42-43, 46-48, 52-54). U beweert dat het voor Afghanen enkel in 2000 mogelijk was verblijfsdocumenten te bekomen, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt duidelijk blijkt dat voor en na 2000 - terwijl u in Iran was - tijdelijke verblijfsvergunningen werden toegekend. Op zijn minst zou u toch iets moeten kunnen vertellen over de gewijzigde statuten voor Afghanen gedurende de negen jaar die u in Iran doorbracht. Voorts bestonden er volgens u geen faciliteiten voor Afghanen in Iran en was er geen sprake van een Afgaanse gemeenschap, wat hoogst merkwaardig is gezien het feit dat er in Iran meer dan een miljoen Afghanen leven waarvan een aanzienlijk deel in Teheran woont. Deze Afghanen organiseren zich en creëren voorzieningen voor Afghanen. Dat u hier niet van op de hoogte zou zijn, is - gelet op het feit dat u negen jaar in Iran (Teheran en Karaj) zou hebben geleefd - volkomen onmogelijk. Als u werkelijk een Afgaan zou zijn die al die tijd in Iran leefde, mag er verondersteld worden dat u meer zou kunnen vertellen over het leven van een Afgaanse vluchteling in Iran. Uw gebrekkige kennis hierover zorgt ervoor dat er sterk getwijfeld kan worden aan uw voorgehouden verblijf als Afgaan in Iran. U biedt absoluut geen duidelijk zicht op uw voormalige verblijfplaatsen. Hierdoor kan het CGVS onmogelijk uw precieze herkomst achterhalen.

Dit in combinatie met het gegeven dat uw familie (vader, broers en zussen) hoogstwaarschijnlijk in Kabul verblijft en u zich - volgens uw verklaringen - op 16-jarige leeftijd perfect zelfstandig kon handhaven in een u compleet vreemd land zorgt ervoor dat er mag aangenomen worden dat u in Kabul - een erg levendige stad - perfect in staat moet zijn een nieuw onderkomen, werk te vinden en u te beroepen op een sociaal-familiaal netwerk (CGVS vraag 77). Aldus is Kabul voor u veilig en toegankelijk waardoor u beschikt over een intern vluchtalternatief.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt een jaarverslag 2012 van de Verenigde Naties bij over de bescherming van burgers in Afghanistan en een verslag van een contactvergadering van het BHCV.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Nog daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas stelt de Raad vast dat de feiten die verzoeker aanhaalt aan de basis van zijn asielaanvraag zich 15 jaar geleden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft vervolgens – na zijn vertrek uit Afghanistan – nog negen jaar in Iran en vijf jaar in Griekenland doorgebracht. Dat verzoeker slechts internationale bescherming inroept veertien jaar na de feiten die aan de basis van zijn vertrek uit Afghanistan liggen ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat hij niet zou weten en bijgevolg evenmin kan verduidelijken in welke mate zijn toenmalige voorgehouden vrees voor vervolging nog steeds actueel zou zijn. Verzoeker geeft ten slotte aan dat hij niet terug kan naar zijn land omwille van de algemene onveiligheidsituatie.

De Raad merkt evenwel op dat de asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken (zie RvS 26 mei 2009, nr. 193.523).

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaat deze vaststelling om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in geval van een terugkeer naar Afghanistan, aantoonbaar is.

2.2.4. Subsidiare beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiare bescherming.

Aangezien verzoeker er niet in geslaagd is de feiten aan de basis van zijn asielaanvraag, nog daargelaten de geloofwaardigheid ervan, te actualiseren, zijn er derhalve geen “zwaarwegende gronden” om aan te nemen dat verzoeker op grond van deze feiten “een reëel risico zou lopen”, “de doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst” zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat zijn nationaliteit noch zijn herkomst uit Maidan-Wardak wordt betwist. Verzoeker meent dat het risico ten aanzien van zijn regio van herkomst, Laghman, diende te worden beoordeeld, en niet ten aanzien van Kabul. Verzoeker stelt dat, indien verweerder aanneemt dat er voor verzoeker een veilig intern hervestigingsoptie openstaat in Kabul, hij zulks dient aan te tonen, wat verzoeker wenst te staven met een verslag van een contactvergadering met DVZ (stuk 4). Verzoeker vermeldt hierbij dat hij geen contact heeft met zijn in Kabul verblijvende familie, waardoor niet kan besloten worden dat hij een veilig leven kan opbouwen in Kabul.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, is het hebben van een familiaal netwerk geenszins een criterium om vast te stellen of een intern vluchtalternatief al dan niet ‘redelijk’ is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op een richtlijn van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van

de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de subsidiaire beschermingsstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Verzoeker merkt op dat er geen informatie wordt bijgevoegd over de geweldsituatie in zijn regio van herkomst, Maidan-Wardak, waarop hij de Raad verzoekt om de verwerende partij op te leggen deze informatie bij te brengen teneinde een correcte beslissing mogelijk te maken. Hoger bleek evenwel dat er in verzoekers hoofde een veilig intern vluchtalternatief voorhanden is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in de Afghaanse hoofdstad Kabul zodat verzoekers vraag niet dienstig is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER